

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 listopada 2017 r.

Pozycja 230

POSTANOWIENIE

z dnia 4 października 2017 r.

Sygn. akt Ts 248/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca

Mariusz Muszyński

Piotr Pszczółkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 sierpnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.B.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 listopada 2016 r. (data nadania) M.B. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 305 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1749, ze zm.; dalej: k.p.k.) – w zakresie, w jakim nie precyzuje terminu do wszczęcia lub odmowy wszczęcia śledztwa – z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 2 sierpnia 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Uznał, że twierdzenia skarżącej o naruszeniu art. 45 ust. 1 Konstytucji przez zakwestionowany art. 305 § 1 k.p.k. są bezzasadne w stopniu oczywistym. Ponadto podkreślił, że wskazane przez skarżącego orzeczenie nie rozstrzygało o przysługującym mu prawie do sądu, a zatem nie mogło naruszyć prawa wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Trybunał podniósł, że skarżący w żaden sposób nie wykazał, dlaczego wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa po upływie 1,5 miesiąca od złożenia zawiadomienia przez skarżącego o możliwości popełnienia przestępstwa naruszyło przysługujące mu prawo do sądu.

Na powyższe postanowienie skarżący złożył – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji, przez przyjęcie, że art. 305 § 1 k.p.k. jest zgodny z Konstytucją, mimo iż nie wskazuje w sposób jednoznaczny terminu wydania postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia śledztwa.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Trybunał bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W zażaleniu skarżący zarzuca Trybunałowi naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji przez przyjęcie, że art. 305 § 1 k.p.k. jest zgodny z Konstytucją. Jednak na poparcie swego stanowisko nie przedstawił żadnej argumentacji. W uzasadnieniu zażalenia skarżący – w zasadzie – powtarza twierdzenia zawarte wcześniej w skardze konstytucyjnej, nie odnosząc się do uzasadnienia podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu wskazanych w zaskarżonym postanowieniu.

Brak jakiegokolwiek argumentacji kwestionującej stanowisko Trybunału wyrażone w zaskarżonym postanowieniu uniemożliwia dokonanie kontroli zasadności tego orzeczenia, a w konsekwencji pozwala stwierdzić jego prawidłowość.

Trybunał ponownie wyjaśnia, że nie ulega wątpliwości to, iż kodeks postępowania karnego w sposób dostatecznie precyzyjny określa czas, w jakim powinno nastąpić wszczęcie postępowania przygotowawczego. W myśl art. 305 § 1 k.p.k. powinno ono nastąpić „niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o przestępstwie”. Wymaga przy tym podkreślenia, że przepis ten, w określonych okolicznościach, modyfikowany jest przez brzmienie art. 307 § 1 k.p.k., który reguluje instytucję czynności sprawdzających, prowadzonych przed wszczęciem postępowania przygotowawczego. Zgodnie z tym przepisem mogą one trwać nawet do 30 dni. Oznacza to, że rozwiązania kodeksu postępowania karnego pozwalają w sposób w miarę precyzyjny określić czas, w którym powinno nastąpić wydanie postanowienia o wszczęciu lub o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Niezależnie od powyższego, co słusznie zauważył Trybunał, skarżący miał zapewnioną realizację prawa do sądu w postaci możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, z którego to uprawnienia skorzystał, zatem i w tym zakresie zachodzi oczywista bezzasadność zarzutów skarżącego.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu i dlatego, na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK, postanowił jak w sentencji.